

69. seminář ASTROTHEOLOGIE Ing. J.Popelky

MEDITACE V PRAXI

Důležité aspekty při navázání kontaktu s pravým Já

(Dům techniky, Ostrava-Mar.Hory, 6.3.2010)

Včera jsem seděl s několika známými, kteří mají zájem o duchovní věci a mají otevřenou mysl. Přesto však, když se octnou ve společnosti více lidí, jejich duchovno se vytrácí. Na základě události, která se mi stala minulý týden, mi bylo znovu ukázáno, že **člověk nesmí mít vyšší autoritu, než je Autorita v něm.**

V normálním životě nemá člověk až tak moc přátel, vždycky je to jen pár lidí, se kterými se rád setkávám, ale i kdybyste měli dobrého přítele, tak tento přítel nesmí být pro vás větší autorita než je autorita Přítele, který je přímo ve vás. Všechny aspekty, které může člověk mít, ať je to přítel, přítelkyně, otec, matka, bratr, sestra, musíte cítit vůči svému vlastnímu Já.

Když se mi minulý týden stala událost (úraz), seděl jsem také v přítomnosti lidí a řešil jsem s nimi vášnivě duchovní otázky. Moje vnitřní Já mne ponoukalo, abych již šel domů, protože se tam již stejně nic nevyřeší, ale já jsem Ho neposlechl a pak jsem se snažil dohonit ztracený čas (při spěchu na tramvaj) a výsledek je zlomený malíček.

Tato doba je výjimečná nejenom pro tuto planetu, ale potažmo pro celý vesmír, protože lidé této planety ovlivňují celý hmotný vesmír a také i duchovní vesmír. Pokud je taková mimořádná doba, která trvá několik posledních staletí, a pořád se tato mimořádnost stupňuje, tak v brzké době musí dojít k nějakému vyvrcholení. V této mimořádné době a na této mimořádné planetě nemohou být inkarnováni obyčejní duchové. Pokud bychom posuzovali podle vnějších okolností, většina lidí nevyvolává dojem, že jsou nějaké mimořádné bytosti. Tím se ale nemáme nechat zmást, protože to, co je inkarnováno uvnitř těchto bytostí, jsou opravdu mimořádné duchovní skutečnosti. Člověk by měl cítit, že pokud hledá nějakou vyšší pravdu, měl by jí zasvětit veškerý svůj život a jít za ní na plný plyn, anebo ať to potom neřeší vůbec a žije si svůj lidský život. Polovičatost se nevyplácí a v duchovních věcech obzvláště.

Víte, v čem je duchovní zvláštnost této doby? V tom, co se nazývá Bůh, jsou dvě nosné složky: Láska a Moudrost. V přirozeném stavu u Boha je to tak, že můžeme říct, že Láska = Moudrost a naopak. V Bohu jsou Láska a Moudrost nekompromisně spjaté a působí ruku v ruce. Duchovní svéráz této doby je, že zde jdou Láska a Moudrost proti sobě. To, co je na Bohu nosné téma (Láska a Moudrost), co působí společně jako manžel a manželka v harmonickém manželství, se zde snaží někdo popřít. Tento rozpor mezi Láskou a Moudrostí vidíme obzvláště v této době. Nikdy nebyl takový technický a vědecký pokrok jako v této době. Netušíme, co je všechno vymyšleno a co se před veřejností utahuje. Na jedné stránce je zde obrovské poznání a na druhé stránce je obrovská neláska. To znamená, že duchové, kteří jsou na té pozitivní straně, by se měli neustále snažit o to, aby v jejich bytostech k tomuto rozporu nedošlo a aby Láska a Moudrost zůstaly v harmonickém spojení.

Mnoho lidí, kteří jsou vábeni nějakým duchovním hledáním, se dopouštějí chyby, že neustále vyhledávají jen informace, nasycují mysl nějakými myšlenkami, ale nedělají to podstatné – vnitřní práci. Pokud se chce někdo setkat se svým pravým Já, bez vnitřní práce se neobejde. Vzpomeňte se na Ježíše: Bůh je Duch a kdo Boha miluje, ten se k Němu modlí v Duchu a pravdě. Anebo: A když se modlíte, nebuďte jako ti pokrytci, kteří se modlí na veřejnosti s maskou, aby vzbudili dojem vážnosti. Ježíš říkal: Vy takoví nebuďte, ale vstupte

do své komůrky a zavřete za sebou všechny dveře. To samé říkal J.A. Komenský, který, když hledal Boha, vstoupil do svého srdce a zavřel za sebou všechny dveře. Dveře zde představují vnější smysly a ty největší dveře představují naši mozkovou mysl. Pokud chce člověk vstupovat do kontaktu se svým vlastním Já, není to složité, není to o nějaké zázračné technice, ale je to jednoduché, je to každodenní rutinní činnost. Jedná se o to, aby byl člověk opravdu ochoten pravidelně pracovat, aby měl chtění něco pro to udělat. Pokud tam není chtění, nemůžou přijít výsledky. Je jednoduché číst knihy, chodit na přednášky, bavit se a diskutovat o těchto věcech, ale složitější je dělat něco se sebou. Nejdříve je důležité si najít způsob, jak se dostat do kontaktu s pravým Já a získat jistotu, že to, co se zažívá, je právě Já. Většina lidí se nedostane v průběhu svých životů ani do tohoto bodu, že si uvědomují, že navázali kontakt se svým pravým Já. To je ale přípravná práce. Skutečná práce spočívá v tom, že pokud navážete kontakt s pravým Já, je důležité, že tento kontakt stále prohlubují a zintenzivňují do takové míry, že tento kontakt je udržován pokud možno neustále. Pak tento kontakt nebude udržován jen někdy, v soukromí, kdy se budu věnovat jen sám sobě a kdy budu moci meditovat, ale tento kontakt budu udržovat i v průběhu každodenních činností, v práci, s rodinou, s přáteli apod.

Proč lidé nejsou schopni dosáhnout ani toho prvního kroku, to znamená navázání kontaktu s pravým Já, natož, aby potom pracovali na tom podstatnějším, aby tento kontakt prohlubovali a snažili se ho udržovat trvale?

Minule jsme se bavili o tom, zda si člověk uvědomuje nebo neuvědomuje svoje Já. Bylo řečeno, že si každý člověk svoje Já uvědomuje. Je to tak nebo ne? Ano, každý člověk si uvědomuje svoje právě Já, ale bezděky. Je to pro každého člověka důvěrně známý pocit, ale ten člověk si neuvědomuje, že to je už TO ONO. Kdyby si člověk uvědomil, že to je už to ono, co zná od malička, a začal se vědomě k tomuto pocitu obracet, tento pocit začne takového člověka k něčemu inspirovat. Začne ho inspirovat k tomu, že je to pocit, se kterým se dá pracovat. Když se budeme tímto pocitem zaobírat, zjistíme, že u neškoleného a netrénovaného člověka je rovnoměrně přítomen v celém těle. Člověk ho prožívá v nohách, trupu, hlavě rozptýleně. Přesto je u neškoleného člověka místo, kde je pocit Já zažíván nejintenzivněji a tím je hlava. Lidská hlava je od toho, aby se člověk mohl projevovat navenek a současně, aby si mohl uvědomovat vnější svět. Je to sídlo našich důležitých vnějších smyslů, očí, uší, úst, zde je schopnost racionálně uvažovat. Hlava je činitel, který nás spojuje s vnějším, hmotným světem. To je v pořádku. Hlava ale nemá spojení s vnitřním světem. Pokud chceme najít právě Já, musíme se naučit vstupovat do kontaktu s vnitřním světem. Mnohokrát již to zde bylo řečeno, že činitel, který nám to umožňuje, je hrud'. Na duchovní cestě je zásadní věc, aby člověk se naučil vědomě přebíhat z hlavy do hrudi a naopak. Zde je potíže, většina lidí je tak usazena a polapena svojí hlavou, že jim to dělá velké problémy.

První a nezbytný krok je vědomě přebíhat a pohybovat se mezi hlavou a hrudí. Tím, jak člověk je polapen svým mozkiem, je připoután ke svému fyzickému tělu. Jestliže je někdo svým duchem uvězněn ve svém mozku, takový Duch se vnímá pouze jako fyzický organismus. Takový člověk se bude domnívat, že na duchovní cestě potřebuje ruce, nohy, oči, uši a mozek. To ale není pravda.

Pokud chceme vstupovat do kontaktu se svým vnitřním Já, nepotřebujeme k tomu ani ruce, ani oči, ani uši, ani nohy, ale potřebujeme k tomu pozornost, mysl a emotivitu. To jsou prostředky, pomocí kterých dosahujeme kontaktu se svým pravým Já.

Čím dál více pocítuji, že pokud se scházejí nějakí hledači duchovna, můžou si vyměňovat nějaké zkušenosti a ideje, ale je žádoucí, aby se tito hledači vzájemně inspirovali k nějaké vnitřní práci. Dnes bych chtěl, abychom na sobě vnitřně pracovali. Chtěl bych zde ukázat a sdělit nějaké své postřehy, které jsem získal, když se snažím navázat kontakt se svým pravým Já. Chtěl bych zde zdůraznit nějaké momenty, které jsou důležité při navázání kontaktu se

svým pravým Já. Když člověk roky vnitřním způsobem pracuje, dopouští se nějaké chyby a ani si to třeba neuvědomuje a tato banální chyba roky člověku zabraňuje nějakým prožitkům. Proto mám v plánu dnes prakticky vnitřně pracovat.

Nebyl jsem nikdy příznivcem nějakých skupinových meditací a ni nikdy nebudu. Aby si začal člověk uvědomovat pravé Já, to vyžaduje intimitu a pocit samoty. Pokud v jedné místnosti je více lidí, málokterá mysl se dokáže od toho oprostit a nemusí být schopna se nabudit do stavu, kdy je tu sama a okolí nevnímá. To je ale první krok při vnitřní práci, kdy se člověk musí dostat do postoje (aspoň na začátku), že jsem zde já a moje pravé Já a nikdo jiný. Aby se člověk dostal do tohoto postoje, musí být ochoten se vzdát jakoby vnějšího světa. To je pro mnohé lidi velká překážka. Mnoho lidí má skryté lásky ke světu, že jim to dělá problém se dostatečně ponořit do sebe, protože mají stále nějakou vazbu ke světu a nemají chuť se úplně od světa odpoutat.

Meditační praxe:

Pohodlně si sedněme, opřeme se. Říkal jsem, že při vnitřní práci používáme tři nástroje: Pozornost, mysl a emotivitu. Je zde jeden zádrhel: Když zde sedíte, tak si uvědomuji, že když k vám někdo hovoří a chce vám něco vysvětlovat a vést vás, že vás vytahuji z vašeho nitra ven, ale chci dosáhnout přesného opaku – přivést vás k sobě, ale hlavně – vy byste se měli snažit přivést se k Sobě a snažit se vlastně ode mne nyní odpoutat! **Vnitřní práce znamená odpoutání se od vnějšího světa a začít si uvědomovat Sebe, kdy Já jsem uvnitř.** Musím na úvod zdůraznit, že vás nechci udržovat v postoji, abych vás vytahoval od Vás k sobě, fyzickému Jardovi Popelkovi. Jarda Popelka je součást vnějšího světa. Proto vás musím od Jardy Popelky odehnat k Vám. Pokud zde nyní něco vykládám, není to proto, že vás chci udržovat ve stavu, abyste mi věnovali pozornost, ale máte věnovat pozornost Sobě. Chci jen ukázat základní věci, které je třeba dělat, když budete sami.

Průměrný člověk je dominantně usazen v mozku, v prostoru hlavy. Málokdo si uvědomuje, že na duchovní cestě a vnitřní práci je důležité umět se naučit jakoby vystupovat z hlavy. Jak se to dělá? Pozorností. Člověk je tam, čemu věnuje pozornost. Zkusme nyní, aby se každý věnoval sám sobě. Nechme otevřené oči, nezavírejme je. Nechci to proto, že tím, že je člověk usazen v hlavě, hlava pracuje přes tělesné smysly, hlavně přes zrak a uši. Co se stane, když člověk zavře oči? U většiny lidí dochází k tomu, že vaše mozková mysl tím, že nemá informace, se začíná zklidňovat, ale spíše otupovat. Pokud se mozková mysl otupí, dostanete se do takové letargie, kde nemůžete mít žádné výsledky. U někoho to může skončit pocitem únavy a chce se mu spát. Člověk si neuvědomuje, že pokud máte otevřené oči a všechny smysly vám fungují, jste při silném vědomí. Toto silné vědomí my potřebujeme, nepotřebujeme vědomí otupené.

Přebíhání pozornosti z hlavy do chodidel:

Zkusme se svojí pozorností nyní zaměřit na pocit chodidel. Nyní chci, aby každý svoji pozorností vnímal svá chodidla a měl by si uvědomovat, že najednou nastává proces, kdy se shora dostávám dolů. Všimněte si, že když se začnete zaobírat svými chodidly, máte pocit, že se vám rozostřuje zrak, nemáte potřebu používat oči, ale spíše se zaobíráte tím, že se svojí pozorností zabýváte pocitem chodidel. Je to nějaký složitý výkon? Ne. Pokud cítím chodidla, vrátím se zpět do hlavy. Vyzkoušejte si podle sebe rytmické přebíhání z hlavy do chodidel. Hlava – chodidla – hlava – chodidla. To vše s otevřenýma očima. Dělejte to jen vaší pozorností...

Nyní vás přeruším. Když takto pravidelně přebíháte, když se octnete v hlavě, automaticky byste měli pozorovat, že se vám ostří zrak a máte tendenci se ostře dívat. Když se věnujete

chodidlům, měli byste vnímat, že oči jsou otevřené, ale zrak je rozostřený, protože se svojí pozorností zaobíráte určitou částí svého těla, která je někde dole. Je důležité si uvědomovat tyto dva různé stavy...

Je to mimořádný výkon svojí pozorností rozhodovat, kde se zaměřujete? Ne. Říkal jsem, že budeme pendlovat mezi hlavou a chodidly z jednoho důvodu: Tímto přebíháním by se měl objevit pocit: Jsem nahoře a Jsem dole. Když se zaměříte na chodidla, cítíte tam jenom určitý pocit chodidel a když se do něj dostatečně ponoříte, cítíte, jak se chodidla uvolní, začnou se pěkně prokrvovat a vzniká tam pěkný, příjemný tělesný pocit. Ale to je vše.

Zaměření pozornosti do hrudi:

My hledáme sami Sebe! Ten nejintenzivnější pocit Sebe sama se nalézá v hrudi. Zkusme nyní s otevřenýma očima (když se na někoho ostře díváte, jste v hlavě, takže jsme nyní v hlavě) obrátit pozornost do hrudi. Snažte se vnímat pocit hrudi. Abyste tomu napomohli, když vnímáte pocit hrudi, vnímejte dýchání. Vnímejte, jak se hrud' rozpíná a stahuje. Vnímání dýchání vám napomůže se stabilizovat v pocitu hrudi. Když pozoruji hrud', jak se rozpíná a stahuje při dýchání, někteří mohou pozorovat, že se v hrudi vytváří teplo...

Podívejte se na mne: Když jste sledovali hrud' a dýchání, začali jste se uklidňovat?

Odpovědi: Ano.

J.P.: Nyní se ptám: Když člověk pozoruje hrud' a vnímá dýchání, měl by do něj vstupovat klid. Když do vás vstupuje klid, nutí vás to ke spaní nebo ne?

Posluchačka: Ne.

J.P. Jste normálně při vědomí a uklidňujete se, je vám to příjemné. Zkusme se nyní opět ponořit do hrudi.

Nyní zase vstoupíme do hlavy, začněte zase vnímat Jardu Popelku. Jste stále při ostrém vědomí? Nebere vás to ke spaní?

Odpovědi: Ne.

J.P.: Takže zase budeme nyní pozorovat hrud'. Pozoruji dýchání, jak je klidné. Má někdo v hrudi pocit tepla?

Posluchači: Ano.

J.P.: Co cítíš ty?

Posluchač: Bod.

J.P.: A když vnímáš ten bod, je to příjemný pocit nebo je to spíše stažené?

Posluchač: Příjemné.

J.P. My se musíme naučit v občanském civilním životě jednoduchou věc: Můžete mne nyní vnímat, vidět a poslouchat.

Sledování objektu (člověka) a současně pocitu hrudi:

Naučte se toto: Dívejte se někoho či na něco, ale současně během toho pohledu sledujte svoji hrud'. Snažte se dosáhnout stavu, kdy rozpínání a smršťování hrudi budete neustále vnímat, i když se budete na něco dívat. Zkuste se třeba dívat na mne, na mé fyzické tělo a vnímejte u toho pocit hrudi. Dosáhněte stavu, že úplně minimum pozornosti budete dávat nyní očím a větší část pozornosti dáváte pozorování svého dýchání. Pokud někdo není emočně natvrdlý, mělo by dojít k pocitu, že vnímáte dvě hrudi. Pokud se na někoho díváte a vnímáte pocit hrudi, měli byste mít lehký intuitivní pocit, že vnímáte i hrud' člověka, na kterého se díváte.

Poznámka posluchačky: Jsem emočně natvrdlá, necítím tvoji hrud', ale jen svoji vlastní.

J.P.: Oči mají sílu vás vytáhnout ven. Musíte se naučit, že když máte otevřené oči a na někoho se díváte, nesmí vás to z hrudi odpoutat pryč. Právě proto, když se na někoho dívám, pořád musím sledovat práci své hrudi. Tento stav byste se měli naučit udržovat 24 hodin denně či 16 hodin denně, když jste při vědomí. není důležité, co a koho vidím, ale daleko důležitější je, že si uvědomuji hrud'... Myslím si, že to není nic složitého.

Když jsem včera seděl se známými, stále si kladu otázku: Jak je to možné, když mají zájem o duchovní věci, sednou si k jednomu stolu a jsou absolutně vtaženi do hlavy? Když jste vtaženi do hlavy, dominují ve vás pouze světské věci. Bavíte se o nepodstatných věcech, které v konečném důsledku nemají pro vás žádný význam. Kontroloval jsem je. Můžete lidi vnímat očima, můžete s nimi komunikovat, ale stále vnímejte hrud'. Neustále si to kontrolujte u sebe. Pokud jste s někým, buďte ve své hrudi. Pokud je někdo emočně citlivý, nemusí ani sledovat dýchání. Už ten samotný akt směřování pozornosti do hrudi by měl ve vás vyvolat příjemný pocit, příjemné teplo a uvolnění. Pokud to dělá někomu problém, klidně se věnujte svému dýchání. Je velmi důležité, když mluvíte a když se díváte, vnímat hrud'. Nesmíte dovolit svému mozku, aby vás nasál a odtáhl z hrudi pryč.

Vnímání hrudi a dýchání se zavřenýma očima:

Nyní si vyzkoušíme jednu věc, budeme věnovat pozornost hrudi, dýchání, ale se zavřenýma očima. Zavřete si oči a vnímejte hrud' a dýchání...

Všimli jste si nějakého rozdílu mezi pozorováním dýchání s otevřenýma a zavřenýma očima?

Posluchačka: Ano, bylo mi příjemnější, když jsem měla otevřené oči.

J.P.: Zajímalo by mne, jestli někdo zpozoroval jednu věc. Zaprvé: Je to nějaký složitý výkon pozorovat něco očima a během toho se soustřeďovat na hrud'? Není. Když zavřete oči a pozorujete dýchání, je to také příjemné, ale nepřipomínalo vám to proces, kdy večer usínáte?

Odpovědi: Ano.

J.P.: A to je důležitý moment. Když člověk pracuje se zavřenýma očima a pokud není dostatečně silný ve svém vědomí, tak tím, jak jste obráceni do hrudi a pozorujete dýchání, se vytváří pocit tepla, příjemna, pocit klidu a míru, kdy přecházíte do limba a pomaličku směřujete do spánku, což se děje pokaždé večer. Opouštíte tak hlavu, stahujete se do hrudi, kde sledujete rytmus dýchání, a najednou „zmiznete“. To je důležité při meditaci, že nesmíte dopustit, abyste zmizeli. Musíte být při tak ostrém vědomí, jako když se díváte a pozorujete přítom dech.

Sledování dýchání s otevřenýma očima (opakování):

Pokud zde musím něco vykládat a vy musíte něco poslouchat, postupně dochází k únavě. Musíte si ale všimnout, že když jsme nepoužívali nějak složitě hlavu a pracovali s pocitem dýchání, člověk se uklidňuje a v hrudi vzniká příjemný pocit. Člověk by měl mít pocit, že si odpočinul, je to pocit osvěžení. Je to tak, že používáním mozku se unavujete a vyčerpáváte, ale používáním hrudi se regenerujete.

Zkusme si to ještě zopakovat. Nebudeme se jen dívat (a nemělo by nám to vadit, že i když se díváme a slyšíme nějaké zvuky) a budeme naprosto vědomě sledovat dýchání... Sledujte, že pozorování dýchání je tím nejdůležitějším, co právě děláte... Pokud to děláte dobře, měli byste vnímat, že začínáte vnímat úplně jiným zrakem... Najednou vnímáte jiné skutečnosti... To je jenom tím, že pozorujete dýchání a jste spojení se svojí hrudí...

Poznámka posluchačky: Jsme na jiné frekvenci, jiné vlnové délce.

Sledování dýchání opět se zavřenýma očima:

J.P.: A nyní budeme pozorovat dýchání opět se zavřenýma očima...

Nyní vás přeruším. Položte si kontrolní otázku: Byli byste schopni takto sedět a aspoň hodinu sledovat dýchání? Anebo by měl někdo pocit, že by usnul a že by to nevydržel?

Posluchač: Vydržel, to asi ano, ale myslím, že by se mi tam otevíraly nějaké vzpomínky a myšlenky.

J.P.: Ale ty vzpomínky vznikají v hlavě.

Posluchač: Je tam tlak na to přerušení.

J.P.: Víte, o co se jedná? Chci vás přivést k jedné poloze. Musíme se naučit neustále udržovat spojení s hrudí. I když mám otevřené oči, které zaměstnávají moji mysl, i když mám uši, které slyší zvuky, které zaměstnávají moji mysl, nesmí dojít k tomu, že vás to vytáhne ven z hrudi. Musíte mít tento kontakt neustále. Toto je nejjednodušší cesta, pokud budete pozorovat hrud' a dýchání. Pokud jste schopni toto dělat, teprve se dostáváte k pravé vnitřní práci. To, co jsme nyní dělali, je jen přípravná fáze.

My jsme nyní pracovali jen s pozorností. Svoji pozorností jsme vnímali dýchání. Víte, jaký je problém našeho pravého Já? Naše pravé Já (Bůh) je čínorodý živel. On nesnáší nečinnost. Kde je nečinnost, Já mizí. On je činnost sama. Pokud se během meditace dostanete do stavu, kdy jste nečinní, vaše Já vás opustí a zmizne. To si zapamatujte. Pokud není činnost, nemáte šanci zachytit svoje Já. To je problém u některých meditací, která vás přivádějí do určitých stavů pasivity, kdy neděláte nic, jen přebýváte. V tu chvíli vás vaše Já opouští, nemůže tam být, protože to je čínorodý prvek. Když se přistihnete, že nic neděláte, je jasné, že zmiznete. Když něco děláte, jste přítomni. Ptám se: Když jsme pozorovali dýchání, dělali jsme něco? Ano, pracovali jsme, pozorovali jsme dýchání. Tím pádem tam naše Já bylo přítomno, protože někdo pozoroval dýchání. To jste ale nebyli Vy, ale vaše pozornost. Nyní předbíhám: Vy jste tam byli přítomni jako kdo? Jako ten, kdo inspiroval pozornost, aby pozorovala dýchání. Vy jste nebyl ten pozorovatel dýchání, ale byli jste Ten, kdo někoho nutil aby dýchání bylo sledováno. To je důležitý moment. Tím, že jste někoho nutili, aby se zaobíral dýcháním, byli jste aktivní a proto jste tam byli. Kdybyste nebyli akční, váš pocit by slábnul a za chvíli by to skončilo upadnutím do spánku. Spánek je neexistence mého Já. Když jsem při vědomí, je to proto, že existuje moje Já, čili Já jsem přítomen. Já zaniká tehdy, pokud nic nedělá. Nyní jste dělali nějakou činnost, kdy jste inspirovali svoji pozornost, ať sleduje dýchání.

Aktivace hrudní mysli myšlenkou Já myslím:

Nyní bychom se měli dostat k tomu nejdůležitějšímu. Vy nyní musíte inspirovat ne svoji pozornost, ale svoji mysl! Jsou to velice důležitá (jednoduchá) cvičení.

Nyní jsme sledovali pocity hrudi, dýchání, to, jak se hrud' rozpíná, smršťuje atd. Zatím byla mimo hru naše mysl a my do tohoto procesu musíme vtáhnout naši mysl. Nyní si uděláme cvičení: Zavřeme oči. Budeme pozorovat dýchání a v prostoru hrudi při sledování dýchání si budete v duchu (ne v hlavě) opakovat jednu myšlenku: Já myslím. Já myslím. Musí to probíhat tak, že opakování této myšlenky bude probíhat ne v hlavě, ale v prostoru hrudi. Sami ucítíte, že opakování této myšlenky se musí nějak synchronizovat s dýcháním. To vás bude samo synchronizovat, protože nemůžete to opakovat, aby to bylo v rozporu s dýcháním. Nebudeme nyní jen pozorovat dýchání (to tam bude jen okrajově), ale nyní budu nutit mysl, aby si opakovala myšlenku: **Já myslím...**

Přeruším vás. Kontrolní otázka: Když jste měli předtím zavřené oči a jen jste pozorovali dech, a nyní, když jste pozorovali dýchání a do toho jste nutili mysl, aby opakovala myšlenku

Já myslím, byla to pravdivá myšlenka, že Já myslím? Byla. Tím, že si opakuji, že Já myslím, tak opravdu myslím. Vy jste opakovali pravdu. Nyní se ptám: Udělal někdo nějaké zajímavé postřehy, když nejenom že pozoroval dýchání, ale i když začal nutit svoji mysl, aby opakovala myšlenku Já myslím?

Posluchačka: Uvědomila jsem si, že jsem to Já, kdo myslí. Už mne to vedlo se zaměřit spíše na toto Já.

J.P.: No to už jsi daleko. Řeknu vám, co byste měli cítit: Někdy, když myslíte v duchu, máte pořád tendenci cítit nějaké napětí v jazyku, jako kdyby se toho chtěl zúčastnit i jazyk. A to nesmí být. Kdybyste pozorovali dýchání při zavřených očích a začali opakovat myšlenku Já myslím, měli byste se dostat do takového stavu, že opakuje tuto myšlenku plícemi. Jakoby proces nasávání a vypuzování vzduchu z plic bylo opravdu myšlení. Já myslím, Já myslím. měli byste cítit, že opakování této myšlenky opravdu probíhá v tomto hrudním prostoru a hlava se na tom vůbec nepodílí.

To, co jsem nyní chvíličku zkoušeli, není nic jiného než snaha v sobě probudit vnitřní Hlas. Když si to budete doma opakovat, sami byste měli být překvapeni, že jste schopni myslet a vnitřně mluvit a že k tomu nepotřebujete hlavu. Vnitřní mluvení je spojeno s dýcháním a probíhá v prostoru hrudi, nezúčastňuje se toho mozek ani jazyk. To, cos ty řekla, je již další fáze, protože když toto budete dělat, najednou se začne vaše mysl aktivovat a položí vám otázku: Kdo je to ten, kdo myslí? Kdo opakoval tu myšlenku?

Posluchač: Já.

J.P. Ne, ty ne. Řeknu, co ve skutečnosti probíhalo: Je tam někdo, kdo je schopen myslet. To je tvoje mysl. Zjednodušeně řečeno: Máš dvě myslí. Jedna je mysl mozková, která funguje na základě vnějších podnětů. Druhá, hrudní mysl je inspirována zevnitř. Ten, kdo nyní myslel, byla tvoje hrudní mysl. V tomto procesu jsme byli aktivně přítomni. My jsme byli tím, kdo tuto mysl nutil, aby tuto myšlenku dokola opakovala. Kdybychom to dělali delší dobu, tak ten aktivní kdo nutí, abychom ji opakovali, by do té myslí vložil otázku: Zamysli se nad tím, kdo tě nutí opakovat tuto myšlenku? Kdo je to Ten, kdo s tebou pracuje? Odpověď by byla – Já. Kdo je tímto Já? No Já. Nikdo nemá nic proti tomu, že Já jsem Já. My ale musíme vypátrat, kde toto Já sídlí, v tom je ten problém.

Opakujme si na chvíli myšlenku **Já myslím...**

Objevení živé Bytosti v hrudi:

Nyní by měla zaznít otázka z hrudního prostoru: Kdo je to Ten, kdo myslí?

Pokud probíhá myšlení, musí existovat konkrétní živá bytost, která myslí. Kdo je to? když si člověk položí tuto otázku, měla by přijít okamžitě odpověď, kdo to je. No přece ten, kdo sedí na židli. To je ale lež. Ten, kdo sedí na židli, je přesně ten, kdo nemyslí. Ten, kdo myslí, je Ten, který sídlí a nachází se v hrudi! Kdo se nachází v hrudi, jaká je to živá Bytost? Co je to za Myslitele? To není nikdo jiný než **Já sám!**

Copak je tak těžké si uvědomit, že jsem to přímo Já sám, který sídlí v hrudi člověka? O co Mi vlastně jde? Nejde Mi o nic jiného, než abych přinutil Svoji mysl, aby se Moje mysl zabírala skutečností, že jsem to přímo Já, kdo sídlí v hrudi člověka, aby si Moje mysl tuto obrovskou skutečnost neustále uvědomovala a aby se neustále ke Mně obracela, kladla Mi otázky a přinutila Mne, ať Já s ní komunikuji. On nic jiného Mi nejde. Moje mysl, obracíš se ke Mně nebo ne?

Jsem naprosto reálně existující živá Bytost. Jsem naprosto reálně přítomen v lidské hrudi. Jsem to naprosto bez jakékoliv pochybnosti Já sám! To jen Moje mozková mysl si myslela, že jsem ten, který sedí na židli. Ale Moje hrudní mysl velice dobře cítí, že jsem Ten, který sídlí v hrudi! Jsem schopen cítit, jsem schopen myslet. Přesto nejsem fyzickou bytostí. Jsem stoprocentně duchovní Bytost. Oči Mne nevidí, uši Mne neslyší. Ruce Mne nemůžou nahmatat a přesto jsem NEJREÁLNĚJŠÍ ze všeho, co jest. Jsem zachytitelný pouze pozorností a především myslí. Jsem poznatelný pouze tehdy, když Moje mysl Mne bude chtít poznat.

Moje mysl si uvědomuje, že v hrudi sídlí Bytost, která je plná optimismu, radosti, světla, vřelého citu, uvědomuje si, že touto Bytostí jsem přímo Já sám.

To jenom moje lidská mysl ze Mne udělala něco, co vůbec ve skutečnosti nejsem. Protože Moje lidská mysl přestala chápat a uvědomovat si Moji přítomnost v hrudi.

Velice rád si povídám se svojí myslí... Já myslím.... Já myslím.... Já myslím....

Moje mysl nesmí zakolísat v přesvědčení, že v hrudním prostoru sídlí naprosto reálně živá Bytost – Já. Moje mysl tím, že se obrátí do hrudi, si Mne může uvědomit. Musí po tom ale toužit. Musí chtít se se Mnou setkat. Tato touha po našem setkání je to, co Mou mysl musí nejvíce zaměstnávat.

Já myslím... Já myslím... Já myslím...

Jak je to možné, že i když jsem naprosto reálný, že člověk o Mně nevěděl? Velice jednoduše. Člověk myslel na všechno možné jenom ne na Mne. A hlavně – člověk se neobracel do místa, kde sídlím! Proto na Mne zapomněl.

Hlavně člověk zapomněl na to, že On je přímo MNOU a JÁ jsem přímo Jím...

Doufám, že nespíte???

Člověk je Ten, který sídlí v hrudi. Když se člověk hluboce ponoří do své hrudi, není to Člověk, který se noří do hrudi, ale je to jeho mysl. Je to jeho mysl a když sestupuje do hrudi k Člověku, samozřejmě si Člověk s ní začne rozprávět. Když jsem nyní hovořil nějaké vnitřní myšlenky, nutil jsem se, aby to zaznělo skrze ústa ven. Vyznělo to ale možná trochu hruběji. Tím, jak dochází k vnitřnímu dialogu, kdy hovoří Já s myslí, to je pravý vnitřní Hlas, který je velice příjemný a líbezný. Ale když chce Já své myšlenky sdělit navenek, musí k tomu použít fyzické tělo, které je už hrubší povahy a je to pak únavné a trochu těžkopádné.

Dotaz posluchače: A jak je to s vnitřním Já ve spánku? Jaký je tam rozdíl?

J.P.: Nevím, co máš na mysli, ty jsi schopen vědomě vstupovat do astrálních světů? Při tom vnitřním dialogu je důležité, aby bylo přítomno i fyzické tělo. Když jsi ve spánku, jsi odpoután od fyzického těla.

Posluchač: Já myslím ten nesoustředěný stav, když třeba jedu autem, kde je to Já? Anebo co to jsou za hlasy, ty jiné, co třeba něco našeptávají?

J.P.: To je složité. Jsou lidé, kteří slyší zřetelně hlasy, které k nim promlouvají, tyto lidé končí v psychiatrické léčebně. Co to jsou za hlasy které k tobě mohou promlouvat? Někdo má

přepážku mezi hmotným a astrálním světem tak slabou, že do něj vstupují hlasy z jiných světů. Ale to není žádoucí. tam se jedná o to, že ty musíš mít vnitřní rozhovor takový, že jsi si naprosto vědomý, že rozmlouváš se svým vlastním Já. není to o tom, že je nějaký rozhovor, že někdo klade otázky a někdo odpovídá. **To nosné, co tam musí být, že jsi si vědom toho, že rozmlouváš se svým vlastním Já, které sídlí v hrudi!**

Chce to pravidelně si to zkoušet sám, každý den. Musím navázat kontakt se svojí hrudí a nejlepší cesta je, že pozoruji dýchání. Když nějakou dobu pozoruji dýchání a stabilizuji se v prožívání hrudi, to je základ. Pokud se nestabilizuji v hrudi a neopustím hlavu, výsledky nemohou přijít. V okamžiku, kdy se v té hrudi stabilizuji, je důležitý další krok, kdy musím aktivovat svoji mysl. Můžu to dělat tím způsobem, že pozoruji dýchání a opakuji si myšlenku: Já myslím. Musím zažívat, že opakování myšlenky Já myslím není děláno verbálně, tohoto procesu se nezúčastňuje mozek ani ústa, ale opakování této myšlenky jakoby souvisí s dýcháním. V okamžiku, kdy to dělám nějakou dobu, že myslím v hrudi, tak když moje Já zjistí, že hrudní mysl pracuje, neutíká zpět do mozku, v té chvíli moje Já (Ty sám) začneš s hrudní myslí pracovat. Budeš ji nutit opakovat myšlenku: Já myslím. Najednou vytvoříš v mysli otázku: Kdo je Ten, kdo myslí? Začneš svoji mysl přivádět k poznání: No přece Já. Přímou Ty, který sídlí v hrudi, jsi Ten, kdo tuto mysl používá a začneš si uvědomovat, že jsi to Ty, kdo v této mysli formuluje otázky, a zároveň těmto otázkám budeš odpovídat. Tím, jak postupně budeš nutit svoji hrudní mysl, aby s Tebou udržovala kontakt, a ta mysl poslechně, Ty jí budeš čím dál více sdělovat a odhalovat svoji přítomnost. Čím více se své mysli budeš zpřítomňovat, tím více jí začneš odhalovat, jaká jsi úžasná Bytost. Jsi plná Lásky, Moudrosti, jsi přímo radost ze života, radost z bytí. V takových okamžicích tvoje mysl bude kroutit hlavou a bude se sama ptát, jak vydržela žít tak dlouho bez Já, jaký to byl nudný a jednotvárný život. V okamžiku, kdy si začne mysl Tebe uvědomovat, a začne si uvědomovat, kým ve skutečnosti jsi a jaké máš kvality, v tu chvíli začne mysl chápat, že na hmotných okolnostech vůbec nezáleží. Záleží jen na jedné věci, aby si Tě mysl uvědomovala. Když si Tebe bude uvědomovat a bude s Tebou rozmlouvat, nic podstatného jí nebude scházet. Ty se pro ni staneš jejím největším štěstím. Pak bude spokojenost na obou stranách, Ty budeš šťastný, že Tě někdo vypátral, že máš partnerku, a Tvoje mysl bude šťastná, že našla Tebe, se kterým má nyní možnost se setkávat.

Hrudní mysl u většiny lidí spí, aktivní je pouze mozková mysl. Až si zaktivuješ hrudní mysl a přinutíš ji, aby se zaobírala Tebou, zjistíš, jaký je to velký problém i tuto hrudní mysl přesvědčit, že to, co se nazývá Bohem, není nikdo jiný než Ty sám. Mysl nemá odvahu si připustit tuto pravdu a bojí se toho, myslí si, že je to rouhání. Není to žádné rouhání, ale je to pravda. Mozková mysl si toto už vůbec není schopna připustit. Ale protože je hrudní mysl blízko Tvé přítomnosti a protože Ty jí budeš zásobovat teplem své Lásky, jenom na základě tepla Lásky, kterou jí budeš zahřívat, jí budeš dodávat odvahu, aby tomu opravdu uvěřila a nebála se. To nemůžeš udělat v mozku, ale jediné v hrudi.

Když zde dnes skončíme a rozejdeme se do světa, kolik z nás se bude udržovat v pocitu hrudi?

Odpovědi: Já.

J.P.: Budete? Bude stačit, když se budete udržovat v postoji, kdy sledování dýchání je mnohem důležitější než to, co vidí oči a to, co slyší vaše uši a co se vám honí v hlavě. Sledování hrudi je jen přípravná fáze, musíte se octnout v hrudi, udržet se tam a potom následuje to podstatné, že jsi schopen v hrudi myslet a svoji schopnost myslet hrudi musíš použít k tomu, aby ta hrudní mysl neustále myslela, že je v hrudi přítomna živá Bytost, se kterou ona může rozmlouvat a ke které se může obracet a navíc, že ta Bytost v hrudi jsi přímo Ty! Mělo by postupně docházet ke změně prožitku: ne že jsi ten, který chodí po světě, ale začneš se cítit jako duchovní Bytost, která sídlí v hrudním prostoru člověka. Nemůžeš to ale

zažít dříve než že nejdříve aktivuješ hrudní mysl a přitáhneš ji k Sobě a dokud si tvoje hrudní mysl nezvolí tebe jako své ústřední téma. Není to složité. Jde jen o to dělat těch pár myšlenek dennodenně, pokud možno kdykoliv má možnost.

Krásně to říká J.S. Benner v Neosobním životě: *Kdybys aspoň desetinu energie, kterou vynakládáš na hledání mezi slupkami lidského vědění, věnoval Mi. Kdybys aspoň hodinu denně si Mne představoval jako přítomného ve svém nitru, a kdybys neustále praktikoval Moji přítomnost v hrudi, tak ti slibuji, že Mne velice brzy nalezneš a bude to pro tebe zdrojem takových prožitků, o nichž si lidská mysl zatím ani nemůže nechat zdát.*

Lidé si myslí, že pokud chtějí nalézt to nejvyšší, že se za tím ukrývá něco velmi komplikovaného a šíleného. Ale není to tak. Ve své podstatě je to o jedné věci. Musíš začít uvažovat o Sobě pravdivě. Zatím jsme si o Sobě jen něco nalhávali. Nalhávali jsme si to tak dlouho, že jsme si vytvořili o Sobě takovou sugesci, že už nám dělá problém tuto sugesci opustit. Nemáš šanci tuto sugesci opustit, pokud se nenaučíš přebývat v hrudi (zaprvé), myslet v hrudi (zadruhé) a pokud tuto získanou schopnost myslet v hrudi nezačneš obracet k Sobě samému. Aby se tato hrudní mysl začala zaobírat myšlenkou, že v hrudi sídlí živá Bytost, se kterou je možnost se kontaktovat, a že touto Bytostí není nikdo jiný než Ty sám. To je vše. Je to o tom, že Ty se snažíš navázat živý kontakt mezi tebou a svojí hrudní myslí.

Astrologická část:

Podobné direkce v případě dvou nehod s časovým odstupem.

Minulý týden jsem měl díky své hlouposti úraz (zlomený malíček). Upřednostnil jsem kamarády před svým vlastním Já. Když jsem upadl, uviděl jsem, že ten malíček je jiný a když jsem se postavil, omdlel jsem. Lidé zavolali sanitku a odvezli mne do Fakultní nemocnice Poruba. V noci mi to narovnali a ráno po vizitě jsem šel na operaci, mám tam nějaké dráty. napadlo mne, že před 14-ti lety jsem měl divoký úraz na kole, kdy jsem málem přišel o život. a tak jsem přemýšlel, jestli tyto dvě události nemají něco společného. V obou dvou případech to byl pád, tenkrát z kola, nyní při běhu na tramvaj. V obou dvou případech následoval pobyt v nemocnici. Mezi těmito událostmi je přibližně 14 let (1996 a 2010), takže to nějakým způsobem souvisí se Saturnem, protože Saturn oběhne zvěrokruhem za 29,5 let, takže když se dostane na protilehlou stranu, je to přibližně 14 let a něco. Podíval jsem se, jaké vlivy působily v obou dvou případech. Pokud se stane taková událost, snaží se samozřejmě tomu člověku něco sdělit, protože Bůh k nám promlouvá nejenom vnitřním Hlasem, ale také událostmi.

Horoskop J.Popelky:

ASC 7°43' Střelec

MC 3°41' Váhy

Slunce 4°47' Beran

Měsíc 5°19' Blíženci

Merkur 22°57' Beran

Venuše 19°16' Vodnář

Mars 6°20' Vodnář

Jupiter 29°29' Váhy

Saturn 25°38' Střelec

Uran 7°43' lev

Neptun 4°01' Štír

Pluto 0°17'Panna

První událost – nezvládnutí jízdy na kole (rok 1996) - pád

Kvadratura Saturn – Neptun:

Pokud dochází k nějakým událostem a mělo by to být nějak astrologicky poznatelné, musí se vlivy nějakým způsobem kumulovat. Nestačí jen tranzity, ale musí tam být i nějaké direkce. Direkce poukazují na nějaké vnitřní záležitosti a karmické vlivy a tranzity naznačují působení přítomnosti, to, co má člověk řešit momentálně. Pokud člověk hodnotí, kdy se chtějí nějaké události vybijet, **první nejzákladnější klíč jsou direkce, kdy 1 stupeň = 1 rok.** Když jsem měl v roce 1996 úraz na kole, kdy jsem zázračným způsobem přežil, v direkcích 1° = 1 rok jsem měl Saturn na 3°49' Vodnáře. Měl jsem tehdy 38 let. Pokud posunete Saturn o 38 stupňů, dostal se na 3°49' Vodnáře a dělal mi kvadraturu na Neptuna. Saturn je vládce Kozoroha, který představuje naše vnější tělesné vědomí. Saturn představuje racionalitu, pragmatismus. Kdežto Neptun jakožto vládce Ryb představuje mimo jiné iracionalitu, chová se nepochopitelně. proto Neptun souvisí s drogami a alkoholem, protože když se napijete, taky se chováte iracionálně. V roce nehody se dostaly do kvadratury tyto dva principy: chovat se pragmaticky a reálně versus iracionalita. V té době jsem měl nový byt a potřeboval jsem tam něco dělat. Objevili se kamarádi, kteří mne přemlouvali, abych jen s nimi na hory na kolo. Tak jsem ráno narychlo kupoval nějaké věci, brýle a další věci a když jsem jel s nimi na ty hory, byl jsem nějaký roztržitý, měl jsem divné pocity a nebyl jsem schopen se soustředit plně na jízdu. Když jsme sjížděli Poustevny a jeli jsme v 60 km rychlosti, díval jsem se na tachometr, pořád jsem sledoval hodinky, na kterých jsem měl výškoměr, takže jsem sledoval profil tratě, kudy jsme jeli, choval jsem se jako blázen. když jsem si koupil brýle, zdálo se mi, že jedna obroučka je trochu nakřivo a tak jsme si každou chvíli sundával ty brýle a pozoroval je, takže to ani nemohlo jinak dopadnout, než že když jsme jeli z Poustevny a objevila se první zatáčka, nevybral jsem ji a skončil s hlavou v příkopě.

Když se vám spojí Saturn a Neptun a vytvoří nějakou konstelaci, je to o tom, že se máte chovat normálně, racionálně, ale může to být období, kdy vás něco bude nutit se chovat iracionálně. A je otázka, pokud zkrátíš iracionalitu či ne. Pokud ji nezkrátíš, něco se stane a ty si pak budeš vyčítat, že ses kvůli nějaké nepodstatné aktivy nějakým způsobem zničil. Tehdy jsem si říkal, že to byl zázrak, že jsem to přežil. Současně tam byl Jupiter, kterého tradiční astrologie považuje za planetu štěstí a který stál na 7°40' Střelce, čili stál přesně na mém Ascendentu. Myslím, že to mne zachránilo. Bylo to tedy období, kdy jsem měl zkrátit svoji iracionalitu svým pragmatismem, což se mi nepodařilo.

Druhá událost – pád při spěchu na tramvaj (2010)

Neptun konjunkce Saturn:

O 14 let později (minulý týden) jsem dostal nový pokus. Opět se spojily tyto dva vlivy. Opět hovořím o direkcích 1° = 1 rok. Neptun je na 26°05' Střelce a tedy mi dělá konjunkci na Saturn. Tedy – iracionalita se dostává na pragmatismus. Takže se to projevilo tak, že jsem seděl v restauraci a věděl, že vstávám ve 4 hod ráno. Říkal jsem si, že si dám jen pár piv a najednou se sešla skupinka lidí, takže jsem tam seděl do 23 hodin. Věděl jsem, že mi jede poslední tramvaj domů. Tak jsem to ještě natahoval do poslední minuty a vidím, že tramvaj už přijela na zastávku. Rychle jsem vyběhl a snažil se ji chytit. jenže po určitém počtu piv koordinace moc nefunguje a člověk se nemůže divit, že dopadl, jak dopadl.

Vidíte, že šlo o podobné události, v prvním případě to byl Saturn kvadratura Neptun a nyní je to Neptun konjunkce Saturn. Zopakovalo se to podruhé a opět jsem neobstál.

Dále jsem čekal, co se bude dít, protože jeden z nově objevených objektů – Quaoar, který, když dělal nějaké tranzity v mém životě, vždycky to bylo poznamenáno hodně dramatickými událostmi. Díval jsem se, kde mi stojí Quaoar tento rok, je na 8°13' Střelec a v symbolických

direkcích stojí přesně na mém ASC. V tomto období jsem měl být pozornější, ale zase jsem vytvářel podmínky, aby k něčemu takovému došlo. Quaoar dokáže v životě přinést velice frustrující a bolestivé události.

Dotaz posluchačky: Jak se liší aspekt, když ti přijde ASC na Quaoar anebo Quaoar na ASC, je tam rozdíl?

J.P.: Principiálně je to stejné. Pokud je ASC tvoje osobnost a Quaoar je nějaká transformační událost, na osobnostní rovině zažiješ nějakou transformaci. Pokud se ti progresivní ASC dostane na Quaoar, je to podobný princip, je to podobné.

Pokud používáme direkce, kdy $1^\circ = 1$ rok, poukazuje to přibližně na celý rok či na dva roky, kde je prostor pro nějaké události, které jsou s těmi prvky ve spojení.

Musíme ale brát v úvahu ještě další direkce, které ukazují na možnost, kdy se to může vybit.

Direkce $4^\circ = 1$ rok u obou nehod:

Úraz na kole:

Merkur kvadratura Saturn:

Při úrazu na kole mi v symbolických direkcích dělal Saturn kvadraturu na Neptun. Jupiter stál na ASC (ochrana) a nyní použiji direkce $4^\circ = 1$ rok (1 stupeň = 1 roční období). Tyto direkce nejsou moc popisovány v astrologii. Na těchto direkcích se mi líbí, že planety oběhnou zvěrokruhem jednou za 90 let, což je v dnešní době hranice lidského života. Merkur v těchto direkcích mi stál na $25^\circ 43'$ Panny a dělal přesnou kvadraturu na Saturn. Merkur v tradiční astrologii souvisí s pohybem, dopravními prostředky. Saturn dává potíže, co se týče pádů, zlomenin. Když se vytvořila přesná kvadratura mezi těmito planetami, došlo ke krátké cestě ve spojení s nárazem, pádem.

Tvrdím to, že kdyby člověk následoval svůj vnitřní hlas, tak se to nestane. Ale protože se člověk nechává ovlivňovat lidmi, a preferuje své okolí před svým Já, potom tě Já takto vyškolí.

Kvadratura Luny na Urana:

Když jsem spadl z kola, Luna byla na $8^\circ 04'$ Štíra a dělala mi kvadraturu na Uran. Luna je skupinové soužití, je to skupina lidí, mezi kterými se vytvořilo nějaké emoční pouto. Uran je změna konání. Chápu to tak, že člověk se má začít chovat úplně jiným způsobem v prostředí lidí, se kterými má nějaké úzké vazby. Když mne kamarádi přemlouvali, abych jel s nimi na hory, řekl jsem, že mám doma práci na svém novém bytě, ale přesto jsem se jimi nechal ovlivnit a přitom vím, že kdyby oni měli něco na práci, budou se práci věnovat a nenechají se nikým zvíkat. tato událost mi sdělila, že jsem měl změnit způsob fungování mezi určitými lidmi a chovat se jinak, což jsem neučinil. nakonec jsem se prostřednictvím kamarádů dostal do takové situace.

Poznámka posluchačky: To, co říkáš, je poučné pro nás všechny, protože takové podobné situace zažíváme často, akorát ne třeba až v takovém extrému.

J.P.: Uran je vládcem třetího domu v mém horoskopu, což jsou krátké cesty a stojí v osmém domě, což je dům nějakých transformačních událostí. Proto jsem také nikdy nechtěl mít auto, protože se nějak bojím se zúčastňovat silničního provozu.

Událost zlomení malíčku (nyní):

Saturn kvadratura na Merkur:

Zajímavé bylo, že když se mi nyní stala podobná událost, když spěchám na tramvaj, zakopnu a zlomím si malíček, tak v direkcích $4^\circ = 1$ rok bylo ve hře: Saturn $23^\circ 17'$ Rak. Saturn mi dělal kvadraturu na Merkur. Což je úplně to samé. Pohyb, krátké cesty (Merkur) a Saturn – náraz, zlomenina.

Uran kvadratura na Lunu:

Dále: Uran byl 5°23' Ryby. Na tom kole to bylo tak, že Luna mi dělala kvadraturu na Uran a nyní u tramvaje to bylo naopak, Uran mi dělal kvadraturu na Lunu! Opět to samé! To mi mělo říct, že se nemám lidem v restauraci přizpůsobovat, ale měl jsem se chovat jinak, než se chová daná skupina. Seděl jsem s nimi do pozdních nočních hodin a pak jsem chtěl urychlit cestu na tramvaj.

Zde vidíte, že životní zkoušky se opakují a stane se, že opět selžete jako v prvním případě. Překvapilo mne, že do podobných událostí byly zahrnuty stejné planetární vlivy.

Tranzity:

Pokud ještě do toho zahrnete tranzity, což je potvrzení na vnější rovině a přibližně to nejvíce zahrnuje přesnější časový okamžik.

Když jsem spadl na kole, Uran byl 4°22' Vodnář a dělal mi kvadraturu na Neptun. Uran je vládce třetího domu, což je komunikace a doprava a protože mám v třetím domě sevřené celé Ryby, Neptun je spoluvládce třetího domu a když se dva vládcové třetího domu dostali do kvadratury, vybil se to touto událostí.

Saturn stál na 5°35' Berana a byl v okruhu konjunkce se Sluncem. Když jde v mužském horoskopu Saturn přes Slunce, je zde nebezpečí, co se týče zdraví apod.

Vidíte, že pokud jsou nějaké direkce 1° = 1 rok, direkce, kdy 4° = 1 rok a pokud ještě jsou u toho nějaké tranzity, vidíte, že je zde zkouška, že pokud něco neděláte v pořádku, v souladu se svým Já, je zde velká pravděpodobnost, že se něco provalí.

Co se týče tranzitů nynější události zlomeniny malíčku, tr. Pluto je na 4°56' Kozoroh, tedy dělá přesnou kvadraturu na Slunce, Uran (vl. 3.domu) je 25°18' Ryby, tedy dělá kvadraturu na Saturn (opět ve spojení s nějakým pádem), Uran je v Rybách, které představují nemocnice, tedy úraz může skončit pobytem v nemocnici, což se stalo. Navíc tr. Saturn je 3°18' Vah a stál přesně na MC. Vidíte, že nakupeno tam toho bylo dost.

Poznámka posluchačky. No, ty máš ještě velké štěstí, že to odnesl jen ten malíček, při takové silné aspektaci.

Další posluchačka: No, ještě že to máš levou ruku a ne pravou. A sledoval jsi, kdy byl nyní Jupiter?

J.P.: Tranzitní Jupiter nyní nedělal nic. Direktivní Jupiter se pomalu blíží k Saturnu, ale je dva stupně před.

Pokud někdo cítí potřebu sledovat, jak se vyvíjí jeho osobní život v horoskopu, doporučuji do sledování zahrnout direkce, kdy 4° = 1 rok. Jestli si vzpomínáte, když jsem zde vykládal horoskop M. Jacksona, to že tak nečekaně odešel, bylo nejvíce patrné právě z těchto direkcí, kdy 4° = 1 rok.

Posluchačka: Já jsem nyní měla také kvadraturu na Slunce.

J.P.: Slunce je tvoje tvořivost a Pluto je to, jestli umíš správným způsobem projevit v životě své božské, duchovní kvality. To je období, zda, pokud něco v životě vytváříš, je to v souladu s tvým pravým Já.

Posluchačka: To období je vždy delší a není to ještě skončeno, ani pro tebe.

J.P.: Já vím, že Pluto vytváří jeden aspekt asi dva roky. Já, když jsem ležel v nemocnici, byl jsem z toho špatný, ale když jsem se vrátil a začal chodit do práce, meditoval jsem a vlastně jsem to způsobil Já Jardovi. Já jsem ho chtěl něco naučit, že příště už takové hlouposti nemá dělat. A Já doufám, že si to Jarda vezme k srdci.

To bylo jen tak pro zajímavost. Důležité ale je, zda budeme praktikovat to, co jsme si dnes říkali v první části naší přednášky.

O seminářích ASTROTHeOLOGIE
více na www.astrotheologie.wz.cz